

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: K. K.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2017, čj. OAM-1069/ZA-ZA11-K07-2016, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 9. 10. 2017 domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále také „správní orgán“), kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu

§ 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídány výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě a jejím doplnění

3. Žalobce namítl, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany byl jako účastník zkrácen na svých právech, proto rozhodnutí žalovaného napadl v celém rozsahu výroku. Má zato, že správní orgán porušil § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 téhož zákona, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a v souvislosti s tím ustanovení § 12 (konkrétně jeho písm. b/ - viz doplnění žaloby), § 14 a § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Porušil také § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Porušil i § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, a ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu.
4. Dle žalobce porušil žalovaný i čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť žalobci v případě návratu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalobce připomněl, že žádost o mezinárodní ochranu podal proto, že se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, popř. že splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Hlavními důvody žádosti je jeho obava z války, skutečnost, že měl problémy s předsudky v oblasti Lvova, kam se přestěhoval po pobytu u Doněcka, a dále měl problémy se separatisty z Doněcka, kteří chodili k němu domů a přes jeho matku mu vzkázali, aby se dostavil na tamější vojenskou správu.
6. Dále žalobce ocitoval ustanovení § 14a zákona o azylu a vyslovil přesvědčení, že pokud nesplňuje důvody pro udělení azylu, minimálně podmínky nastavené zněním ustanovení § 14a zákona o azylu splňuje, neboť v případě návratu do země původu by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Pro definici pojmu „ponižující zacházení“ je dle žalobce nutno aplikovat měřítko, dle kterého je zacházení považováno za ponižující, pokud oběť pokořuje či snižuje či u ní jinak vyvolává pocity strachu, úzkosti a méněcennosti, jež zároveň mohou narušit její morální a fyzickou odolnost, anebo pokud oběť donutí k jednání v rozporu s její vůlí či přesvědčením. Žalobce by v případě nuceného návratu na Ukrajinu mohl opět čelit několika skutečnostem. První je to, že se ho doněcká domobrana snaží získat do svých řad (jeho matka nadále bydlí na stejném místě blízko Doněcku). Druhou skutečností jsou předsudky a negativní postoje spoluobytel Ukrajiny vůči lidem, kteří se přestěhovali z východní části do západní části Ukrajiny, stejně jako žalobce - zde se jedná

o skutečnost, že žalobce zkusil vnitřní přesídlení v rámci Ukrajiny, které ale nebylo vhodným východiskem z jeho situace. Žalobce upozornil na skutečnost, že žalovaný se zabýval tím, že došlo k vnitřnímu přesídlení, ale nijak se blíže nezabýval situací žalobce po přesídlení, kdy čelil negativním postojům ze strany svých spoluobčanů v západní části Ukrajiny.

7. Žalobce poukázal na zprávy nezávislých organizací, které potvrzují, že dochází k vnitřnímu přesídlení osob v rámci Ukrajiny, u kterých ale vyvstal problém, že ukrajinská vláda často není schopna zabezpečit těmto lidem nejen ubytování, ale často ani základní potřeby. Ukrajinská vláda dosud nemá vypracované efektivní řešení takového problému a právě proto přetrvává nejistota v řadách občanů, co bude s jejich budoucností. Konflikt na východě přetrvává již čtvrtým rokem s neustále se navyšujícím počtem civilních obětí. Situace na celém území Ukrajiny doposud není považována za umírněnou a ani za pokojnou. Pokud nenastane efektivní dodržování Druhé Minské dohody a umírnění situace nad kontrolou rusko-ukrajinské hranice, nebude možné zabezpečit ochranu civilistů před dalšími zásahy do jejich života.
8. Žalobci je též známo, že na Ukrajině je velice těžké se dožadovat ochrany u státních orgánů, a to jednak kvůli jejich neochotě a jednak kvůli korupčním jednáním. Korupci v ukrajinských státních orgánech potvrzuje i zpráva Parlamentárního shromáždění Rady Evropy, která se zabývá fungováním demokratických institucí na Ukrajině. K otázce vnitřního přesídlení žalobce odkázal i na zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (aktualizace č. 3 z 24. 9. 2015), kde uvedl, že existují faktické bariéry v přístupu osob z východní Ukrajiny k účinnému vnitřnímu přesídlení, jako jednu ze stěžejních bariér uvedl UNHCR ve svých dalších materiálech společenskou diskriminaci, v důsledku které není fakticky možné pro osoby z východní Ukrajiny reálně získat přístřeší či zdroj obživy právě kvůli diskriminačním jednáním ze strany spoluobčanů, kteří je diskriminují právě z důvodu jejich ruského původu. Žalobci je mu dobře známo, že státní orgány na Ukrajině nepodnikají žádné kroky, které by vedly k efektivnímu potírání takové diskriminace. Jak článek neziskové organizace Highway Liberty s názvem Stigmatization and general discrimination against IDPs in Ukraine – an existing problem a článek na webových stránkách Russia-Insider s názvem Ukraine's Displaced People Remain Discriminated-Against Second Class Citizens, dokládají, jak zde dochází k stigmatizaci obyvatel východní Ukrajiny, kteří přesídlili na západ Ukrajiny, právě pro jejich ruský původ.
9. Žalobce uvedl, že si je vědom, že výše uvedené informace se týkají ukrajinských občanů, kteří
10. mají ruský původ, ale taková situace se vztahuje i na něj, neboť čelí problémům pro své vnitřní přesídlení v rámci Ukrajiny, tj. pro svůj útěk z východní části Ukrajiny - skutečnost, kterou spoluobčané mohou považovat jako zradu vůči Ukrajině. Takové okolnosti působí psychický nátlak na život žalobce a jsou proto důvodem, proč uprchl do České republiky. Takovými okolnostmi žádosti o azyl se žalovaný měl též zabývat. Žalobce je proto názoru, že by mu měla být udělena doplňková ochrana ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu a v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2009, čj. 9 Azs 11/2009-99, který se v něm vyjádřil k podstatě institutu doplňkové ochrany.

11. Závěrem žalobce zopakoval, že žalovaným zjištěný skutkový stav je nedostatečně podložen a zkresluje situaci na Ukrajině. Je názoru, že se žalovaný při zjišťování skutkových okolností opíral o uvedené zprávy jen částečně. Nepracoval tak ve smyslu zásady volného hodnocení důkazů, tedy jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, když pracoval s informacemi, které pro udělení mezinárodní ochrany žalobci vyzněly negativně. Dle jeho názoru žalovaný nevzal v potaz ani mezinárodní právní předpisy včetně judikatury Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora Evropské unie, nevzal v potaz ani Příručku s kritérii pro přiznání postavení uprchlíka vydanou Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Žalobce se domnívá, že se oprávněně obává svého návratu na Ukrajinu, kde by mohl být vystaven násilnému jednání a pronásledování ze strany proruských separatistů (doněcké domobrany). V případě, že by k nim šel bojovat, pak by mohl být považován ukrajinskými státními orgány za zrádce Ukrajiny. V případě, že by se opět usídlil v západní části Ukrajiny, tak by byl diskriminován kvůli svému vnitřnímu přesídlení z východní do západní části Ukrajiny. V případě návratu do své země původu by čelil možnému nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestu, čímž by došlo mimo jiné i k porušení čl. 3 Úmluvy a tím i k porušení ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek a setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal, a navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a informace, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Má zato, že se zabýval všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a že si opatřil potřebné podklady pro vydání rozhodnutí.
13. Uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je jeho obava z války, že nemohl najít stálé zaměstnání a také požadavek separatistů, aby se dostavil na vojenskou správu. K současné vnitropolitické a bezpečnostní situace na Ukrajině žalovaný odkázal na rozhodnutí ve věci a na spisový materiál, v němž se touto problematikou zabýval na základě aktuálních zpráv, a to v souvislosti s otázkou, zda žalobí v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
14. Pokud jde o odvedení do armády na Ukrajině, žalovaný i nadále zastává stanovisko, že branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, což uznává nejen Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (Ženevská konvence), ale i Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle Ženevské konvence není ani vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť podle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíků (New York 1967), vydané Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v Ženevě v září roku 1979, „člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje“. Žalovaný připomněl, že nenastoupení vojenské služby je trestným činem i v České republice, třebaže zde byla povinnost absolvovat vojenský výcvik zrušena. Samotná povinnost

každého občana Ukrajiny, včetně žalobce, účastnit se základní vojenské služby nebo v rámci mobilizace jakéhokoliv dalšího výcviku či dokonce bojových operací, pokud je evidentně zaměřena na veškeré bojeschopné muže nemůže být chápána jako pronásledování jednotlivců ze strany ukrajinských orgánů, a to ani v případě následného nasazení vojáků do konfliktních oblastí. Navíc za současné situace, kdy do bojových akcí na jihovýchodě Ukrajiny jsou nasazováni jen dobrovolníci a profesionální vojáci, je obava žalobce bezpředmětná. Žalobcem sdělenou námitku ohledně odvedení do armády na Ukrajině nelze shledat azylově relevantní.

15. Žalovaný setrval na názoru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Nikdy se nijak neangažoval a ani nebyl vystaven jakémukoli jednání, které by mohlo být považováno za pronásledování. Žalovaný setrval i na závěru, žalobce nemůže mít ve vlasti odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce sdělil, že z vlasti odešel v roce 2014 do Lvova, kde se registroval jako vnitřní uprchlík a našel si bydlení i zaměstnání.
16. Žalovaný dále poukázal na informace, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Zdůraznil, že výčet důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní a že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu, je právním institutem výjimečným. Snahu legalizovat pobyt prostřednictvím mezinárodní ochrany v České republice, těmito důvodům podřadit nelze. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, jehož institutů mohl žalobce využít a jehož zákonné instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany.
17. Žalovaný má zato, že se při posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany nedopustil žádné nezákonnosti a že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem a na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. a dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
19. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 19. 12. 2016 žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany v České republice, dne 22. 12. 2016 poskytl údaje k podané žádosti a stejného dne s ním byl proveden i pohovor. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že se bojí o svůj život, když byl v Doněcké oblasti, tak tam neustále probíhalo ostřelování. Několikrát za ním přišli lidé ve vojenském oblečení, aby

šel do domobrany, žádali, aby se dostavil na vojenskou správu ve města Makejevka. On sám jim dveře neotevíral a nemluvil s nimi, otvírala jim jeho matka. Ve Lvově, kam přesídlil z Doněcké oblasti (z Makejevky) asi před dvěma roky, se nesetkal s pochopením, lidé začali mít předsudky, domnívají se, že kdo je z Doněcka, je viníkem celé situace. Kvůli tomu nemohl zpočátku najít ani ubytování, ani zaměstnání. Registroval se jako uprchlík, což znamenalo minimální sociální dávky, které stačily pouze na pokrytí komunálních služeb. K dotazu uvedl, že bezprostředním důvodem odjezdu z vlasti bylo to, že několikrát mu to nevyšlo s prací, proto odjel. Na internetu si našel informace o tom, že se zde poskytuje azyl. Jako další důvod uvedl, že kvůli plánované operaci měl odklad základní vojenské služby, z důvodu války by ale už zase mohl být povolán. Uvedl, že obavou z odvodu do armády myslel odvod v Doněcké oblasti. Ve Lvově na vojenské správě nebyl, i když měl oznámit, že se přestěhoval. K důvodu nemožnosti najít si stále zaměstnání sdělil, že to bylo kvůli chování lidí, až z posledního zaměstnání odešel sám, protože si našel možnost odjezdu ze země. O odjezdu do východní části Ukrajiny do Charkova nebo Záporoží neuvažoval, neboť do války berou lidi ze všech částí (nejen ze Lvovské oblasti) a navíc tyto oblasti sousedily se zónou ATO, přičemž DNR chtěla prodloužit své území až ke Krymu. V případě návratu na Ukrajinu neví, jaká by byla jeho situace, asi už nebude mít byt a musel by si znovu hledat práci. Uvedl, že situace v Česku by se lišila v chování lidí, nikdo by jej z ničeho neobviňoval, a také výše platu je tu jiná. Také vidí možnost dále se zde vzdělávat.

20. Ve správním spise je založeno potvrzení ze dne 27. 11. 2014 o registraci žalobce jako osoby přesídlené z dočasně okupovaného území Ukrajiny a okresů, kde probíhají protiteroristické operace. Dále jsou zde založeny listiny, které pro své rozhodování obstaral žalovaný, a to Informace MZV ČR čj. 107283/2016-LPTP ze dne 25. července 2016 a čj. 107318/2017 -LPTP ze dne 3. srpna 2017, Výroční zpráva Human Rights Watch 2017 - Ukrajina, ze dne 12. ledna 2017, Výroční zpráva Amnesty International 2017 - Ukrajina, ze dne 22. února 2017, Výroční zpráva Freedom House - Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina, leden 2017, Zpráva Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině v roce 2016 ze dne 3. března 2017, Informace OAMP Ukrajina – Situace v zemi, ze dne 24. července 2017 a Zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině (za období od 16. 2. 2017 do 15. 5. 2017) ze dne 13. června 2017.
21. S podklady pro rozhodnutí ve věci byl žalobce seznámen ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu dne 29. 8. 2017.
22. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
23. Žalobce v žalobě proti rozhodnutí žalovaného označil za hlavní důvod žádosti o mezinárodní ochranu svou obavu z války, skutečnost, že měl problémy s předsudky v oblasti Lvova, kam se přestěhoval z Doněcké oblasti, a dále problémy se separatisty z Doněcka, kteří chodili k němu domů a přes jeho matku mu vzkázali, aby se dostavil na tamější vojenskou správu.
24. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem

soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

25. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
26. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
27. Krajský soud po prostudování správního spisu přezkoumal z pohledu žalobních námitek napadené rozhodnutí a konstatuje, že správní orgán nepochybil, pokud po provedeném správním řízení vydal rozhodnutí, kterým žadateli mezinárodní ochranu podle zákona o azylu neudělil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 4 a 5 odůvodnil nenaplnění podmínek § 12 písm. a) zákona o azylu, kde uvedl, že žalobce nesdělil žádnou skutečnost, z níž by bylo možno vyvodit, že byl v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, žalobce nebyl členem žádné politické strany či hnutí, politicky se neangažoval a nebyl tedy ani v souvislosti s tím nikterak perzekuován. Žalobce neměl ani žádné konkrétní problémy s ukrajinskými orgány či bezpečnostními složkami. Podmínky cit. ustanovení pod písm. a) tedy nesplňuje a s uvedeným závěrem žalovaného soud souhlasí.
28. Žalovaný žalobcem uváděné důvody opuštění vlasti nevyhodnotil ani jako důvodné obavy z pronásledování z azylově relevantních důvodů, které by bylo lze podřadit pod písm. b) cit. ustanovení. Dále se vyjádřil k bezpečnostní situaci na Ukrajině a konstatoval, že současnou situaci na Ukrajině nelze považovat za důvod pro dělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť dle Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka podle Úmluvy o právním postavení uprchlíků a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York 1967) vydané UNHCR v Ženevě v září 1979, nejsou osoby, které byly donuceny opustit svou vlast na základě ozbrojeného národního nebo mezinárodního konfliktu, považovány za uprchlíky. S odkazem na jím shromážděné dokumenty (citovány shora) žalovaný uvedl, že si je vědom probíhajících ozbrojených střetů mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty v části Doněcké a Luhanské oblasti na Ukrajině, nicméně ve zbytku země je situace klidná a občané Ukrajiny své případné aktuální problémy řeší přestěhováním se v rámci země. To učinil i žalobce, který využil možnosti přesídlení do západní části země do města Lvov, kde žil od listopadu 2014 do prosince 2016. Žalovaný se vyjádřil i k jeho problémům, které v souvislosti s tímto přesídlením uvedl, a krajský soud se ztotožňuje s jeho závěrem, že žalobcem uváděné opuštění země z důvodu

chování lidí a jejich predsudkům k lidem, kteří takto přesídlili, což se pak projevuje v problémech s hledáním stálého zaměstnání a ubytování, nelze považovat za azylově relevantní důvod. Stejně tak nelze za azylově relevantní důvod shledat žalobcem uvedený problém se separatisty na východě země. Žalovaný správně konstatoval, že orgány DNR nejsou regulárními orgány země a jako takové nejsou ani oprávněny vydávat povolávací rozkazy k odvodu do armády. Žalobce pak po svém přesídlení nebyl ohledně nástupu vojenské služby kontaktován a sám změnu svého pobytu vojenské správě neoznámil. Uvedl, že povolán by však být mohl, byť předtím měl odklad ze zdravotních důvodů. Tyto žalobcem uváděné důvody, včetně otázky jeho případného nástupu vojenské služby jako legitimní občanské povinnosti z pohledu mezinárodních dokumentů, žalovaný posoudil na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí a dále pak i v rámci posouzení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu na straně 9 a 10. Individuální charakteristikou žalobce se tak žalovaný zabýval dostatečně a své rozhodnutí podepřel přesvědčivými argumenty.

29. Závěru žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, tedy nelze nic vytknout.
30. Nutno připomenout, že mezinárodní ochranu ve formě azylu lze udělit pouze osobě, která byla v zemi původu pronásledována ze strany tamních státních orgánů pro své politické aktivity, nebo má v případě svého návratu do země původu odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, národnosti, pohlaví, náboženství či příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů. V případě žalobce však tyto důvody shledat nelze.
31. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
32. Pokud jde o udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval individuální situací žalobce ve vztahu k udělení této formy azylu, neshledal však opodstatněnost pro jeho udělení, neboť žalobce v průběhu řízení žádné mimořádné skutečnosti neuváděl. Rovněž v žalobě žalobce žádné konkrétní námitky či výhrady k neudělení humanitárního azylu neuvedl.
33. Žalobce dále namítl, že splňuje minimálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného

konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

34. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
35. V odůvodnění této části rozhodnutí vycházel žalovaný jak z informací sdělených žalobcem, tak z informací získaných v průběhu správního řízení. Ty lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a žalovaný se vypořádal s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž správně uvedl, že článek 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání je nutno ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva vykládat tak, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení článku 3 zmíněné úmluvy. Aby bylo možné pokládat trest za ponižující a aplikovat na něj zmíněný článek 3, musí ponížení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Takové nebezpečí přitom lze shledat pouze tam, kde hrozí reálně a bezprostředně, nikoliv tam, kde nastat nemusí či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat.
36. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že žalobce ve vlasti neměl žádné problémy s ukrajinskými státními orgány a bezpečnostními složkami, nebyl ani trestně stíhán. Z jeho výpovědi vyplynulo, že z vlasti odjel kvůli bezpečnostní situaci a možnosti nástupu do armády, nikoliv kvůli konkrétním problémům s ukrajinskými státními orgány. Povinnost vykonat vojenskou službu ani případný postih v případě odmítnutí nastoupit k jejímu vykonání však nelze vnímat jako vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
37. Žalovaný se vyjádřil i k otázce případné újmy v souvislosti s jeho pobytem v zahraničí a žádosti o mezinárodní ochranu a nezjistil nic, co by nasvědčovalo nějakému postihu. Vyjádřil se podrobně i k tomu, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, přičemž konstatoval, že na Ukrajině neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.
38. Nutno konstatovat, že případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Krajský soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a při zohlednění judikatury Nejvyššího správního soudu z poslední doby posuzujících aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině konstatuje, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na jihovýchodě země, situace na západě a středu země je klidná a stabilní. Krajský soud v tomto směru poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu k

bezpečnostní situaci na Ukrajině, v níž tento soud opakovaně uvedl, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015 čj. 7 Azs 265/2014-17, či usnesení ze dne 25. 3. 2015, čj. 3 Azs 259/2014-26). Na tyto své závěry odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích, z čehož lze dovodit, že ani aktuální hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině Nejvyšším správním soudem nedoznalo žádných změn.

39. Není pravdou, že se žalovaný nijak nezabýval situací žalobce po přesídlení, tj. problémy s negativním postojem ze strany spoluobčanů v západní části Ukrajiny (v oblasti Lvova). Tuto otázku neopomenul (viz zejména strana 5 a poté i strana 8 napadeného rozhodnutí), přičemž dospěl k závěru, že žalobce si po přesídlení byl schopen vybudovat určité zázemí spočívající v ubytování a práci (z posledního zaměstnání odešel sám), a ve svých výpovědích nezmínil jakékoliv problémy se státními orgány. Obecně uváděné předsudky spoluobčanů v západní části Ukrajiny vůči osobám vnitřně přesídleným za dostatečný důvod ani pro udělení doplňkové ochrany považovat nelze.
40. Krajský soud po zhodnocení výpovědí žalobce, posouzení okolností jeho pobytu ve vlasti před jeho odchodem, tj. i po přesídlení do západní části Ukrajiny, motivu jeho odchodu z vlasti a důvodů jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací založených ve správním spise, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.
41. Nutno znovu připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
42. Pro úplnost lze poznamenat, že ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru však žalobce žádné důvody neuváděl a žalobní námitky nevznsl.
43. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci, žalovaný rovněž dostatečně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Neporušil ani zásadu volného hodnocení důkazů, přičemž rozhodně nelze žalobci přisvědčit v tom, že by žalovaný pracoval pouze s informacemi, které pro udělení mezinárodní ochrany žalobci vyzněly negativně.
44. Dlužno dodat, že zprávy, na které poukazoval žalobce v žalobě, se týkají otázky vnitřního přesídlení osob v rámci území Ukrajiny a s tím spojenými problémy zcela obecně, navíc se v nich zmiňované faktické bariéry a společenská diskriminace týkají

především ukrajinských občanů ruského původu. Nutno zdůraznit, že v každém jednotlivém případě je však třeba hodnotit konkrétní situaci každého žadatele. Krajský soud má zato, že žalovaný v průběhu správního řízení zajistil dostatek aktuálních podkladů z objektivních zdrojů k současné situaci na Ukrajině, které pak správně posuzoval právě ve vztahu k individuální situaci žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

45. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
46. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 13. srpna 2018

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně